

Květenství duše

Má ramena laskají svými hřejivými doteky milosrdné paprsky světla, však pohled dolů zří jen tmu. Slunce splétá již záchrannou síť z vlasů svých, však kdo ví, zda tíhu mého zmatku udrží. Každý poryv větru jako by se křehkou rovnováhu snažil na střepiny roztříštit. Rovnováhu, jež je lži nad srázem výčitek klenutou. Jen můstkem, jenž se rozplyne při prvním krůčku a nenechá mé znavené mysli dojít bezpečného břehu. Cítím, jak mne Slunce usvědčuje svým pohledem. Jeho žalující prsty vykreslují na mém obličejí odraz rozbouřené duše. Tichá obžaloba, kterou nade mnou vyřklo mé svědomí, se mi odráží ve vlasech. Jsou to lži nám samým, které se splétají do pavučin klamu mezi hustými prameny. Zlatou nitkou prošívají jemnou kanavu. Ten nápis nám dodává zvláštní lesk. Nedokážeme ho přečíst, ale jeho svit cítíme jasně.

Laura Beckettová chystá snídani. Staromódní hodiny, provokativně usazené vprostřed moderní kuchyňské linky, hlásí půl osmé. Musí koupit nové! A tentokrát už neustoupí zoufalému prodavači. Mezitím, co se na chvíli zamyslí nad novými hodinami - co třeba ty světle zelené z malého krámku pod kostelem?- obdaří naučeným pohybem široké čajové šálky přesnou dávkou cukru. Dvě lžičky do bílého, jedna a půl do modrého. Skrže hedvábné závěsy se do malého bytu na Charlie's street prodírá přesná dávka londýnského rána. Vysoké tóny ptačích písní se hravě proplétají s nesmělými slunečními paprsky. Když je celý pokoj naplněn jejich objetím, začnou se jí koketně zamotávat do vlasů. Nádherné ráno! Laura dojde k oknu a prudkým pohybem roztáhne závěsy. Zhluboka se nadechne. Cítí, jak jí svěží jarní vzduch naplňuje nitro. Vzduch stejně panensky čistý jakým se zdá být ráno potřísněné stříbrnými krůpkami posledních snů. Na chvíli se jí v mysli zatřepetá mlhavá vzpomínka. Co se jí to jen dnes zdálo? Cítí, jak se jí krajková křídla nočních snění otírají o hranice mysli. Jen malou chvilku. A potom uletí, zpět mezi průsvitné pavučiny, jež spojují sny ozářené sluncem s těmi, v jejichž záhybech uvízla měsíční záře. Posadí se k dřevěnému jídelnímu stolu a pustí se do své snídaně. Ta Garyho bude muset ještě chvíli počkat. Gary má dnes volno v práci, bude spát ještě tak hodinku. Laura to ví, přesto pociťuje téměř nepotlačitelné nutkání vběhnout do ložnice a probudit ho. Má na to nepopíratelné právo, o tom není pochyb, nutně ho tu potřebuje. Ale k čemu vlastně? Ke společné snídani a chvilce povídání. Opravdu v tom nebylo nic závažnějšího? Zklamaně odloží prázdný šálek. Ještě chvíli vyčkává, než se přinutí vstát, poklidit nádobí, přichystat se do práce. Když konečně stane na prahu těžkých dubových dveří (ještě okamžik váhá, jako by se chystala vykročit mezi těžké provazce vody šlehající šedivé dlaždice velkoměstské ulice) je už něco málo po osmé. Opatrně vyjde do nečekaně slunného dne. I chodníky jsou zářivě bílé. Kdyby teď zavřela oči, uviděla by velká fialová kola. Modrá mazda na ni čeká kousek za rohem. Nasedne, suverénně řídí známou cestou. Zastaví před velkou šedou budovou. Projde turnikety a zamíří přímo k obrovským chladícím boxům plným květin. Nevinné narcisy, zrádné karafiáty, naivní hyacinty a tam někde vzadu, zdánlivě zastíněné celou tou pestrobarevnou nádherou kolem, spočívá zkrěhlé poupě lásky, jemuž dalo shovívavé slunce téměř dvaceti let vykvést v kouzelný květ přátelství. Měkké světlo lamp proniká jeho křehkými plátky, na chvíli se pozastaví, aby dalo zářivým kapkám rosy spočinout v náručí pomalého valčíku. Světlo, jež proniká do zlatavých hlubin květu, aby políbilo půvabné ticho, které v nich spočívá. V samém jeho srdci, až tam, kam ani ticho nedoléhá, se stále krčí to neduživé poupátko. Poupě, jehož lístkům dalo vzniknout pár neznámých virů, jež se usadily v Lauřině těle. Poupě, které vyrostlo z lítosti a soucitu, jež však vzkvétalo smíchem a třpytem vycházejícího slunce. Třpytem, který se snášel na zemi a

rozkvetlé louky, třpytem, jež nestihl pokrýt ani půlku všech krás, když zlehka dopadl na bílý závoj, který zahalil jeho poupě. Bílý závoj utkaný z plachých pohledů, nesmělých úsměvů, bílý závoj protkaný stříbrnou nitkou důvěry. Závoj, který spočinul na onom poupěti a jež už z něj nesejme nic než šedé strupovité prsty smrti.

Květen, milenec, jež svou lásku vytrhl zpod ochranných křídel poručníka, váhavého pana dubna, a nyní ji rozjařeně laská voňavými dary. Snáší se do jejích vlasů, spočívají v měkkých zákrutech bujných pramenů a my jich nabíráme plné náruče. Stejně, jako květen své nesmělé milence, šeptáme jimi slova lásky. Laura vyjímá z ledových boxů trsy věrných afrikánů, svazky zasněné, romantické arniky, vděčný balšám...odnáší si je s sebou do svého světa. Do svého světa na rohu Antique street, úzké uličky, jež se klikatí jako dětská říkanka mezi řádky z kamenných kostek. Její svět šeptá květomluvou a vůní levandule. Svazky sušených bylinek jsou hvězdami její oblohy, úzké vázy plné bujných, nezbedných trsů květů jsou pohořími její země. Vůně levandule a hyacintů je ranní rosou a slunečním svitem. A vprostřed jejího tajného světa, přímo uvnitř Laury vzkvétá ono poupě, jehož lístky jsou sladké, jako hostie rozplývající se na rtech zbožného křesťana. Květ, který přijímá slunce pozornosti, avšak nebrání jeho paprskům prostoupit dál, do jiných míst. Tím dává svému slunci růst. Kdyby však Laura skutečně vešla do svého srdce, spatřila by keř prokvétající pestrými barvami, v jehož nitru, pod vši tou nádherou, se krčí trpká pravda drobných kvítků bolševníku. Ověšen bobkovými listy, vzrostl obdivem, jehož vláha darovala pestré barvy květům falešných citů. Tato pestrá lež nyní stíní kouzelný květ něžného porozumění. Vulgárně odhalenými vnadami předstoupila před křehkou krásu. Laura Beckettová však nedokáže rozhrnout zářivou iluzi, a proto nevidí onu kapku jedu skrytou ve slibně nalitém plodu. Chce jej ochutnat, netuší, že každým okusem je blíže hořkosti. Není to jen její svědomí, jež smutně vyzdvihuje opomenutou lásku. Pavučinu ve svých vlasech nazývá nevěrou, ale její vlákna se třpytí slzami duše vyroněnými v zoufalství nad zavrhnutým souzněním. Její vlasy jsou prokvetlé smutečným kvítím. Už ví, jen si ještě nestačila všimnout. Už ví dávno.

Vznáší se. Stříbřité odlesky vyčkávající tmy. Tenkou nitkou protkávají tiché nic kolem. Odkudsi doléhá vzdálený šum. Vše je prodchnuto sladkou tmou. Třepetavá křídla motýlů rozvíří hladinu. Neslyšně vejde neznámý host. Jeho paže se prudce svírají. Tisknou stěny k sobě. Ty se jen chabě vzpírají neznámému. Do šumící temnoty se vplétají nesmělé paprsky světla. Rozpouštějí v sobě tmu i ticho. Pryč odlétli stříbrní motýli a v jejich křídlech uvízlo teplo. Světlo. Chlad. Hluk. Z protilehlých pokojů zšeřelé nemocnice se ozve pronikavý dětský křik.

Semínko je zaseto.

Slunce prostupuje těžkými závěsy letního vzduchu, akátové kvítky vytvořily vlastní souhvězdí navléknutá na zlatavé šňůrky slunečního svitu. Dva páry očí pozorují hvězdy, ač nyní zahaleny v šál dne. Proplétají se koberci sedmikrásek, procházejí hradbou balšámu, na křídlech snů vzlétají k obloze.

Semínko již vyklíčilo.

Nekonečná plocha bílých stěn, po níž bloudí bílé stíny. Holá okna, kterými prochází přízračně bledé světlo. Halí tenkou škraboškou strohé chodby, pokoje. Lepkává pavučina stékající po lůžku stojícím v rohu místnosti poznamenala pokoj znamením nicoty. Každý se bojí na to místo jen pohlédnout, vždyť ještě včera se tenké pokrývky dmuly lidským tělem. Byť slabým, malátným, ale lidským, živoucím tělem, jehož žilami proudí tatáž krev jako tvými. Prach strachu se snesl na spící víčka nemocných. Jasně ráno si nicméně našlo cestu i sem. Ohlásilo se ostrými nadávkami staré uklízečky a potom se tiše protáhlo škvírkou pode dveřmi. Jedna z žen, které pomalu vydechují z říše snů, otevře oči. Zmateně se rozhlédne kolem sebe. Ozve se tiché zaklepaní na dveře a do pokoje vchází několik bíle oděných mužů. Jsou to jediní muži, jenž dokáží vrátit tmu vybledlým stínům a světlo naděje jejich nositelům. Zastaví se u lůžka právě probuzené ženy. „Laura Beckettová, 25 let, svobodná, diagnóza...“ Spousta

neznámých pojmů se rozlétné místností a žena odevzdaně zavře oči. Když se znovu probudí, cizí muži už jsou pryč. Sestřička otevřela okno a ona děsivá latinská slova odlétla potrápít někoho jiného. Na nočním stolku stojí váza s květinami a na kraji postele sedí Gary, usmívá se, vezme její ruku a na drobný prsteníček navlékne zlatý kroužek.

Světlé poupátko se odívá křehkými plátky.

Sluneční svit se tříští ve zlatý déšť a smáčí bílé šaty. Jabloně v aleji u malé kapličky se oděly ve slavnostní roucho z růžových kvítků. Jasná obloha dovolila nezbedným hvězdičkám nahlédnout přes neprostupný šat dne. Tichý vánek tančí první valčík. Slib lásky se, vírou unášen, rozletěl přímo k nebi. Smích a slzy štěstí napájí den, jež uvízl v náruči svatebních zvonů.

Pomalu se rozvíjí v bohatý květ.

Laura Beckettová rovná vázy květin ve svém malém krámku na rohu Antique street. Vlasy jí prosvítá pavučina bílých vláken. Je to čepec, jež se snáší na hlavy lidí, zestárlých ztracenou láskou. Láskou, kterou zavrhl, zapomněli, co znamená, a objevili ji v pouhé iluzi. Bílá vlákna, která stříbřitě vykvetou moudrostí a pochopením toho, co jsme už dávno znali. Jsou to navracené sny. A vláha moudrosti se již pomalu snáší na rohové květinářství.

Vázy už byly pečlivě zarovnány a připraveny okouzlit, když vešel první zákazník. Byl to vyšší tmavooký muž jménem Gary. Rychle zavřel dveře a nedočkavě procházel uličkou rozličných vůní. V rozčilení pohodil hlavou. Jeho vlasy zdobily stříbrné květy.